

Op een mooie woensdagmiddag

Ruim op tijd was hij van huis vertrokken. De Artiest, op weg naar zijn eerste Optreden Met Hoge Handstand. Vlak voor de bushalte zag hij in de verte lijn 16 vertrekken en de Artiest verlangzaamde zijn pas. Hem wachtte een half uur vertraging. De eerste tien minuten in het bushokje waren nog leuk. Aangespoord door de Bond tegen het Vloeken deed hij zijn best geen naprater te zijn en kwam hij tot veertien oorspronkelijke vondsten. Hij besloot christenhondelul op de eerste plaats te zetten. Als om te bewijzen dat god onmiddellijk straft, bestond zijn gezelschap toen de bus kwam uit de onvermijdelijke mongool-op- weg-naar-de-dagbesteding, wiens conversatie met de lantaarnpaal niets te raden overliet over de signatuur van zijn gezinsvervangend tehuis. Behalve in religie bleek de mongool ook goed ingevoerd in busreizen. Zelfs helemaal achterin de bus waren zijn aanwijzingen voor het rijgedrag van de chauffeur duidelijk te verstaan.

Eenmaal in de gymzaal van de jubilerende lagere school bleken zorgen over te laat komen voorbarig. De partner van de Artiest was nog later. Hij hees zich vast in zijn kostuum en kijkend naar zijn elfenpakje vond hij dat ze zich wel leuk hadden ingeleefd in de wereld van het jonge kind. Vijf voor twee arriveerde Henk, voorafgegaan door een alcoholnevel. Sorry hoor, ik heb gister doorgezakt, meldde Henk enigszins overbodig, terwijl hij zijn verkreukelde vleugeltjes probeerde recht te strijken. De gymzaal waar ze optraden bleek goed gevuld. Op de eerste rij zat -natuurlijk- de wijsneus uit groep acht die over een goede reuk bleek te beschikken. Die meneer ruikt net als de buurman. brulde hij terwijl hij op Henk wees. In de hilariteit van het onderwijzend personeel begon de Artiest toch maar aan zijn dansje. Henk liep verwezen om hem heen, maar herinnerde zich gelukkig wel de voornaamste strofen van het sprookje dat het kader van hun trucs vormde.

Gesterkt door het applaus van de leerkrachten bij het vlaggetje begon Henk er zowaar in te komen. Zelfs de wijsneus van de eerste rij was stil toen de Artiest en Henk begonnen aan hun apotheose. Soepel zweefde Henk naar de schouders van de Artiest en stond daar even stil in de aanloop naar de Hoge Handstand. Dat had hij niet moeten doen. Henk bleek in zijn ochtenddorst niet te hebben gedouched en vanuit zijn schoentjes verspreidde zich een lucht waarbij vergeleken knoflook in de categorie parfum valt. De Artiest werd bleek. De wijsneus op de eerste rij stond op. Met een uiterste krachtsinspanning gaf de Artiest een tempo. Henk stond op zijn handen, de redding was gekomen! Maar op dat moment besloot de maag van Henk dat dit het moment was om zijn verzet op te geven. Op onverklaarbare wijze landde Henk toch nog op de grond en rende weg met de hand voor de mond. De voorstelling was voorbij. De wijsneus meldde luidkeels dat zijn buurman dat nooit deed en het schuchtere applaus van de leerkrachten ging over in een donderend gelach.